
Já, zamilovaná Isabela a tajemný rytíř Matias

pořád PÁTEK
15. července
ODPOLEDNE

Dveře nezmizely, zato zmizela škvíra, kudy jsem viděla louku a dragouny.

Postavila jsem akurefektor na podlahu a oběma rukama ze všech sil zakvedlala rezavou závorou.

Což jsem přehnala, jak se ukázalo – povolila tak lehce, až jsem se lekla a uskočila.

Dveře jsem potom otvírala pomalu, pomaloučku... A za nima, kdepak louka! Chodba... nebo jenom další sklep?

Klenutá místnůstka. V přítmi jsem zahlídla něco jako klekátko a na něm ležela truhlička.

A najednou – všechno zmatnělo, stěny se začaly točit, až jsem se musela chytit zdi, a když se zase všechno ustálilo, za mýma zádama se ozval mužskej hlas.

„Jak se jmenujete, slečno?“

Na krku se mi naježily chloupky, ale zařala jsem zuby a otočila se.

Ve dveřích přede mnou stál kluk v modrým kabátě, co má cínovej dragounek a taky vojáci na koních, který jsem minule viděla škvírou.

Tedy jeden z nich?

Chvíli jsme na sebe zírali.

„Isabela...“

Snad někdo promluvil za mě, rovnou v mý lebce a trochu s ozvěnou, ale asi jsem to přece řekla já.

Když se stane něco neskutečného, tak proč bych se nejmenovala Isabela? Lež už vůbec není lež, pokud se někdo jen tak zničehonic zjeví v Malvíni-nejch kompotech za studánkou.

„Ach... Isabela...“, řekl tiše přelud.

Byl evidentně z doby, kdy kluci klidně říkali ach a vykali holkám... Tím chci říct, že to byl fakt jenom kluk, asi tak starej jako hnusnej Mates.

Odvážila jsem se na něj podívat líp.

Vlasy měl jako čerstvě vyloupuňtej kaštan a samej prstýnek, nos pr-šák, na něm pihy, nad hezkou pusou náznak knírku. Kabát u krku tro-chu rozhalenej. Viděla jsem, že klukovi visí na krku řetízek s přívěskem. Modrej kámen vypadal jako drahokam.

„A vy...? Jak se jmenujete?“

„Matias.“

Ty jo... Matyáš?

„A... kdo jste?“ (Namísto ježíšmarjáááááááá, kde ses vzal v našem sklepeš?)

Napřímil se (jako když mu někdo zavelí POZOR!) a zatvářil se slavnostně a vážně.

„Rytíř Matias von Rosenthal, důstojník schönbornských dragounů. Syn jejich velitele, rytíře Maxmilian von Rosenthala.“

Zůstala jsem paf.

Cože? To kdysi brali otcové sedmnáctiletý syny do války nebo kam?

„A vy, Isabelo...? Kdo jste vy?“

„Já jsem... hm... Isabela.“

Ani to ne.

„Jsem... já tady bydlím. A jsem... zdaleka. Hodně. Jako... no... odji-nud.“ A proboha neptej se odkud, protože bys mi nevěřil.

Neptal se, jenom trochu zvedl obočí a přemítavě si mě prohlížel – a já blekotala dál.

„Z jiný... Z jiný doby, jinýho času... než vy. Z doby, co teprve přijde.“

Za TŘI STA LET jsem si už netroufla přidat, protože ani já nevěřila, že říkám, co říkám.

Ale když existuje akustická smyčka, tak časová zřejmě taky. Ačkoliv se vše-obecně tvrdí, že se člověk nemůže octnout v minulosti ani v budoucnosti, proto-že – no, náš fyzikář nám to vysvětloval a já v tom momentě docela chápala, o co jde, ale teď v rychlosti se to dá taky shrnout tak, že to je úplná krávovina.

Matias ze mě pořád nespouštěl oči. Moc hezký hnědý oči s jantarovými tečkama.

„Ach tak...“

Už zase ach tak – ale VĚŘIL MI! Protože přikývl, jako že jsme si fakt všechno ujasnili.

Přesto já měla potřebu ujasňovat dál.

Ukázala jsem na hodinky. Ty jediný mi zbyly, jinak mě (jak jsem si konečně všimla) časová smyčka vymódila podle svého do starodávna, nejspíš ve snaze, aby se přelud Matias nevyděsil a konverzoval se mnou.

A obstarala i jiný věci. Třeba to, že jsme si rozuměli, ačkoliv se v dávných dobách určitě mluvilo jinak, a když je von Rosenthal, tak on asi německy.

Jak jsem zvedla ruku, Matias se na ten šunt se zájmem zadíval a prohodil:

„Roztomilý šperk... Snad z růženínu?“

Z jakýho růženínu? Z vietnamského krámu.

„Co je růženín?“

Smyčka mě vybavila trendy outfitem (podle svého) a lecčím, přesto sem tam na něco zapomněla.

Třeba na znalosti.

„Kámen. Polodrahokam.“

„Ach tak.“

Ach tak už šlo i na mě. Jenže *achtakování* mě nevytrhne. Musela jsem se snažit víc.

„Tedy... svým způsobem je to šperk... Ale jsou to... náramkový hodinky.“

„Hodinky?“

„Ano, hodinky. Taková věc, co ukazuje... čas.“

Vařila se mi hlava.

Jak asi vypadaly hodiny v jeho době?

Čas už vynalezli, ne?

Teda, chci říct, znali ho... Už věděli, že existuje něco takového, co není vidět, nijak to nepolapíte, ale funguje to všude kolem... Možná že zrovna tenkrát měli PŘESÝPACÍ HODINY, takový ty dvě baňky s pískem, co se dodnes prodávají v krámech s dárkama, ale nikdy mě nenapadlo, že bych tím měřila čas.

Vtom jsem si všimla, že se hodinky ZASTAVILY.

Matias udiveně prohodil:

„Hodiny... tak malé...“

Bezmyšleně jsem kejvla. No jo, přesýpací by se takhle malý udělat nedaly.

On posmutněle přidal:

„Čas... Divná věc...“

A vtom se všechno rozplynulo.

Čas. Divná věc.

To bych řekla, že divná!

Růžový hodinky už zase šly.

Divný.

Zrovna tak divný bylo, PROČ jsem se já octla v čase důstojníka schönbornských dragounů rytíře Matiase z Rosenthalu.

A co byl zač, mimo toho jména?

Vyrazila jsem nahoru k notasu. Dá se to vygooglit? Na netu se přece dá najít všechno!

Například ráno jsem našla na instagramu asi milion fotek Sáry na velbloudu v poušti s pyramidou – ačkoliv podle mě v Keni pyramidy nejsou a já doufám, že Sára je pořád někde u slonů, nebo spíš není, protože ji i s Kubelkou rozdupali – mňam! – na krvavou kaši.

Ne, fuj.

Že by mě takhle rozpálilo setkání s rytířem z dávnejch časů – co byly krutě krvavý (říká dějepisář)?

Přelud Matias určitě nebyl krvežíznivej, na něm se dalo poznat, že je RYTÍŘ.

Už to krásný jméno! (Rosenthal znamená Růžové údolí, jak jsem si našla v překladači.)

A mluvil... strašně mile.

A – – – nikde není.

(Tím míň na instagramu jako někdo.)

Klik sem, klik tam, proklikám se do nikam.

Naštěstí má Malvína knížky o všem možným, a hlavně o historii... Jo, zapoměla jsem říct, že knížky píše historický. Já ještě žádnou nečetla, tak třeba proto jsem tohle radši vynechala. Jsou moc tlustý, a tak divná zas nejsem, abych četla moc tlustý knížky, pokud nejsou tajemný.

Vtom mi zatrnulo.

Tohle vlastně nevím!

Co když Malvína už napsala taky o tom, že má ve sklepe rusovlasýho rytíře?

Jela jsem očima po hřbetech řádky jejích knih... Nic, co by připomínalo Matiase. Jednu jsem přesto otevřela a prolistovala. Zase NIC. Asi se nedá čekat, že jen tak honem objevím něco jako návod k použití.

„Hledáš něco?“

Babi se mi zjevila za zádama prakticky stejně neslyšně jako Matias.

„Jo.“ Něco určitě, akorát nevím co. Ne přesně.

„Něco o... asi o tomhle domě. Jak to tady mohlo vypadat kdysi.“

„Ty se zajímáš o historii?“

„Hm...“

„Aha.“ Babi nejspíš ví (protože ví skoro všechno, i když to nedá najevo), že jsem její knížku zrovna otevřela poprvé v životě. A protentokrát si přece jen neodpustila:

„A odkdy?“

„Nóóó...“

Od chvíle, kdy jsem dole v kryptě potkala rytíře v upnutým blankytným kabátě.

Mrtvýho?

Živýho?

Nemrtvýho?

Prokletýho?

Zakletýho?

Usoudila jsem, že trochu pravdy neuškodí – i když ta pravda bude jenom funkční.

„No, povídala jsem o tvém domě Sáře, babi. Jak to tady máš hezký a historický a tak... a že dům vypadá skoro jako zámek nebo hrad, a najednou mi došlo, že spoustu věcí vůbec nevím, a ráda bych jí třeba napsala víc a taky udělala nějaký fotky...“

„Jmenovali se Collaltové, Sabinko. Hraběcí rod z Itálie, později povýšený na knížata, když se tedy chceš něco dozvědět. Měli v rodině taky jednu Isabelu... Isabelu Marii. Žila v půlce sedmnáctého století a nad vchodem hlavního zámeckého schodiště se zachoval její erb – vedle erbu manžela Claudia.“

Jindy bych se bála, že se babi rozpovídá až moc historicky (má kolem do kola zmáknutý kdeco, i jména vesnic, a občas třeba utrousí, že Brancouzy se kdysi jmenovali Bransudy a Panská Lhota Panenská – – – COŽ MĚ NORMÁLNĚ NUDÍ, jenže teď mě zajímaly zrovna takový JINDY nudný podrobnosti, ne?

„Dobře, Collaltové...“

Knížata se spíš můžou zjevovat v hrobkách, k těm se to hodí. Až na to, že Matias nebyl Collalto... a pořád nechápu, proč vlezl do mlynářský hrobky?

Třeba ho Claudius Collalto zabil v souboji kvůli svý manželce Isabele a potřeboval ho někam uklidit. Jenomže náhodou vím, že na obrovským (a momentálně příšerně zpustlým a zavřeným – a jasně, babi, collaltovským) zámku je tolik hlubokejch sklepů, že by se tam klidně dala uklidit hromada mrtvol.

Proč by ho tedy strkal k nám?